

UZASADNIENIE

W dniu 25 lipca 2017 roku do tut. Sądu Okręgowego wpłynęła, przekazana zgodnie z właściwością na mocy postanowienia Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 28 czerwca 2017 roku, sygn. akt IV K 65/17, sprawa o wydanie wyroku łącznego wobec W. L. zainicjowana pismem Zastępcy Dyrektora Aresztu Śledczego w L.. Jak wynika z analizy karty karnej skazanego (k. 6-9,125-128), dołączonych odpisów wyroków i postanowień zapadłych wobec W. L. (k. 76-81,90,100-121,130-134) oraz dołączonych akt spraw IV K 634/97, IV K 1260/95, IV K 942/95, XVI K 1429/07, XVII K 281/08, XVII K 1430/07, IV K 617/98, IV K 642/96, IV K 1449/97, IV K 217/99, XIX K 1388/05, XVII K 339/08 Sądu Rejonowego w Lublinie, III K 929/11, II K 1601/11 i II K 835/14 Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z/s w Świdniku, IV K 158/14 Sądu Okręgowego w Lublinie, IVK 24/16 Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie i Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z/s w Świdniku, został on skazany następującymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 31 sierpnia 1995 roku w sprawie IV K 942/95 prawomocnym z dniem 21 września 1995 roku za czyn popełniony w nocy z 3 na 4 sierpnia 1995 roku wyczerpujący dyspozycję art. 203 § 2 kk z 1969r. na karę grzywny w wysokości 400 złotych;

2. Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 30 stycznia 1996 roku w sprawie IV K 1260/95 prawomocnym z dniem 13 lutego 1996 roku za czyn popełniony w nocy z 18 na 19 września 1995 roku wyczerpujący dyspozycję art. 203 § 2 kk z 1969r. na karę grzywny w wysokości 500 złotych, która została wykonana w całości;

3. Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 8 listopada 1996 roku w sprawie IV K 642/96 prawomocnym z dniem 21 listopada 1996 roku za czyn popełniony w okresie od sierpnia 1995 roku do 14 października 1995 roku wyczerpujący dyspozycję art. 203 § 1 kk w zb. z art. 208 kk w zw. z art. 58 kk w zw. z art. 10 § 2 kk z 1969r. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, karę grzywny w wysokości 700 złotych oraz dozór kuratora, przy czym postanowieniem z dnia 28 kwietnia 1998 roku zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności i kara ta została wykonana w całości w okresie od dnia 26 maja 1998 r. do dnia 31 stycznia 2000 roku;

4. Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 18 grudnia 1997 roku w sprawie IV K 634/97 prawomocnym z dniem 28 stycznia 1998 roku za czyn popełniony w okresie od grudnia 1996 roku do 12 lutego 1997 roku wyczerpujący dyspozycję art. 208 kk w zw. z art. 58 kk z 1969r. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 600 złotych;

5. Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 29 grudnia 1997 roku w sprawie IV K 1449/97 prawomocnym z dniem 27 lutego 1998 roku za czyn popełniony w okresie od grudnia 1996 roku do 9 października 1997 roku wyczerpujący dyspozycję art. 166 kk z 1969r. na karę grzywny w wysokości 700 złotych;

6. Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 5 stycznia 1999 roku w sprawie IV K 617/98 prawomocnym z dniem 16 stycznia 1999 roku za :

- czyn popełniony w dniu 7 grudnia 1997 roku wyczerpujący dyspozycję art. 279 § 1 kk z 1969r. na karę roku pozbawienia wolności;

- czyny popełnione w nocy z 5 na 6 marca 1998 roku oraz w nocy z 6 na 7 marca 1998 roku, przy przyjęciu, że zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw i wyczerpujące dyspozycję art. 279 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności;

- czyn popełniony w okresie od września 1997 roku do 16 stycznia 1998 roku wyczerpujący dyspozycję art. 75a ust. 1 ustawy o łączności na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 8 do dnia 17 marca 1998 roku;

7. **łącznym Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 10 maja 1999 roku w sprawie IV K 217/99 prawomocnym z dniem 26 maja 1999 roku** na karę łączną pozbawienia wolności obejmującą skazania wyrokami Sądu Rejonowego w Lublinie w sprawach : IV K 634/97 i IV K 617/98 czyn I w wymiarze rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na łączną karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda obejmującą skazania wyrokami Sądu Rejonowego w Lublinie w sprawach: IV K 634/97, IV K 1449/97 i IV K 447/98, kary te zostały wykonane w całości;

8. **Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 17 maja 2006 roku w sprawie XIX K 1388/05 prawomocnym z dniem 25 maja 2006 roku** za czyn popełniony w okresie od lipca 2004 roku do 18 kwietnia 2005 roku wyczerpujący dyspozycję art. 216 § 1 kk na karę grzywny w ilości 85 stawek dziennych po 10 złotych każda, przy czym kara grzywny została wykonana;

9. **Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 10 marca 2008 roku w sprawie XVII K 339/08 prawomocnym z dniem 9 kwietnia 2008 roku** za czyny popełnione w dniu 1 sierpnia 2007 roku oraz w okresie od 2004 roku do 1 sierpnia 2007 roku, przy przyjęciu, że zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw i wyczerpujące dyspozycje art. 190 § 1 kk na karę grzywny w ilości 60 stawek dziennych po 10 złotych każda, przy czym kara grzywny została wykonana;

10. **Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 24 września 2008 roku w sprawie XVII K 281/08 prawomocnym z dniem 2 października 2008 roku** za czyn popełniony w dniu 28 listopada 2007 roku wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

11. **Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 25 listopada 2008 roku w sprawie XVII K 1430/07 prawomocnym z dniem 3 grudnia 2008 roku** za czyn popełniony w dniu 1 czerwca 2007 roku wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda;

12. **Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 7 maja 2009 roku w sprawie XVII K 1429/07 prawomocnym z dniem 15 maja 2009 roku** za czyn popełniony w okresie od 12 stycznia 2006 roku do 6 kwietnia 2007 roku wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

13. **łącznym Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 31 sierpnia 2009 roku w sprawie IV K 300/09 prawomocnym z dniem 24 listopada 2009 roku** na karę łączną roku pozbawienia wolności obejmującą skazania wyrokami Sądu Rejonowego w Lublinie w sprawach: XVII K 281/08, XVII K 1430/07 i XVII K 1429/07 oraz łączną karę grzywny w ilości 70 stawek dziennych po 10 złotych każda obejmującą skazania wyrokami Sądu Rejonowego w Lublinie w sprawach: XVII K 339/08 i XVII K 1430/07, przy czym kara pozbawienia wolności została wykonana w całości

14. **Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 27 kwietnia 2011 roku w sprawie III K 929/11 prawomocnym z dniem 14 maja 2011 roku** za czyn popełniony w okresie od lipca 2009 roku do 8 sierpnia 2010 roku wyczerpujący dyspozycję art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 30 złotych każda, przy czym kara została wykonana w całości;

15. **Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 14 maja 2012 roku w sprawie II K 1601/11 prawomocnym z dniem 22 maja 2012 roku** za czyn popełniony w dniu 18 czerwca 2011 roku wyczerpujący dyspozycję art. 190 § 1 kk na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności, przy czym postanowieniem z dnia 28 lutego 2013 roku zamieniono tę karę na zastępczą karę pozbawienia wolności w rozmiarze 180 dni, która została wykonana w całości;

16. Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 30 marca 2016 roku w sprawie II K 835/14 prawomocnym z dniem 14 września 2016 roku za czyn popełniony w nocy z 17 na 18 lipca 2013 roku wyczerpujący dyspozycję art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym kara ta jest obecnie wykonywana od dnia 3 grudnia 2016;

17. Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 21 czerwca 2016 roku w sprawie IV K 24/16 prawomocnym z dniem 25 października 2016 roku za;

- czyn popełniony w okresie od maja 2015 roku do 5 sierpnia 2015 roku wyczerpujący dyspozycję art. 191 § 2 kk w zw. z art. 12 kk na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

- czyn popełniony w dniu 7 sierpnia 2015 roku wyczerpujący dyspozycję art. 284 § 2 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- czyny popełnione w lipcu 2015 roku i maju 2015 roku oraz 18 maja 2015 roku, przy przyjęciu, że zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw wyczerpujące dyspozycje art. 190 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności;

wymierzono karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

18. Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 25 listopada 2016 roku w sprawie IV K 158/14 prawomocnym z dniem 7 czerwca 2017 roku za:

- czyn popełniony w dniu 15 września 2013 roku wyczerpujący dyspozycję art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 156 § 3 kk na karę 4 lat pozbawienia wolności;

- czyn popełniony w dniu 6 kwietnia 2013 roku wyczerpujący dyspozycje art. 193 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

- czyny popełnione w dniu 6 kwietnia 2013 roku i 15 września 2013 roku, przy przyjęciu, że zostały popełnione w ciągu przestępstw wyczerpujące dyspozycje art. 157 § 2 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

wymierzono karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Skazany W. L. ma 40 lat, jest kawalerem i ojcem trójki dzieci, które zamieszkują z matkami. Na dwoje z dzieci w wieku 6 i 4 lat ma zasądzone alimenty w kwotach po 400 złotych. Skazany ma wykształcenie podstawowe i nie posiada wyuczonego zawodu. Przed osadzeniem mieszkał sam i utrzymywał się z prac dorywczych w sektorze budowlanym, nie posiada majątku. Nie nadużywał alkoholu, jednak ma negatywną opinię w miejscu zamieszkania. Postrzegany jest jako osoba konfliktowa, utrzymująca kontakty ze środowiskiem przestępczym. W 2014 roku przebywał przez 2 miesiące w Szpitalu Psychiatrycznym w L. z powodu nerwicy. Podejmował próbę samobójczą. Podczas pobytu w jednostce penitencjarnej pozostaje pod opieką lekarską, z uwagi na uzależnienie od leków, nerwowość i agresję oraz okresowe napięcie emocjonalne i obniżony nastrój. Leczony doraźnie farmakologicznie. Był konsultowany neurologicznie z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa. Nie rozpoznano u niego żadnej przewlekłej choroby neurologicznej (opinia o skazanym k. 10-11,28-29,135-136, pismo z AŚ L. k. 45).

W warunkach izolacji W. L. przebywa od 6 grudnia 2016 roku, kiedy to został doprowadzony przez funkcjonariuszy Policji jako tymczasowo aresztowany. Aktualnie nadal jest tymczasowo aresztowany do sprawy II K 438/17 Sądu Rejonowego Lublin Wschód w Lublinie z siedzibą w Ś.. Dodatkowo odbywa karę pozbawienia wolności w wymiarze roku i 3 miesięcy orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku w sprawie II K 835/14 (pkt 16). Koniec kary przypada na dzień 3 marca 2018 roku. Po jej zakończeniu ma rozpocząć odbywanie kary pozbawienia wolności w wymiarze roku i 8 miesięcy orzeczonej wyrokiem w sprawie IV K 24/16 Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (pkt 17), a następnie kary 4 lat i 6 miesięcy orzeczonej w sprawie IV K 158/14 Sądu

Okręgowego w Lublinie (pkt18). (opinia o skazanym k. 10-11,135, informacja o pobytach skazanego k. 12-19,137-144, wydruk z NOE-SAD k. 69).

Z opinii wystawionej przez administrację Aresztu Śledczego w L. wynika, iż W. L. w warunkach izolacji więziennej zachowuje się przeciętnie. Był raz karany i raz otrzymał wniosek nagrodowy. Z uwagi na wielokrotną karalność i uprzednie pobyty w izolacji jest dobrze dostosowany do warunków więziennych. W stosunku do przełożonych zachowuje się zmiennie. Ostatnio jego zachowanie uległo znacznej poprawie. Z innymi osadzonymi utrzymuje zgodne relacje, nie odnotowano sytuacji konfliktowych. Skazany nie deklaruje przynależności do nieformalnych struktur podkultury przestępczej. Nie przejawia agresji, czy autoagresji. Na terenie jednostki penitencjarnej jest zatrudniony nieodpłatnie jako porządkowy w oddziale mieszkalnym. Z powierzonych obowiązków wywiązuje się sumiennie. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym, brak z jego strony zainteresowania podjęciem i realizacją zadań systemowych. Prezentuje bezkrytyczny stosunek do popełnionych przestępstw (opinia o skazanym k. 11, 136).

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o przytoczone dowody oraz dane z dołączonych akt spraw IV K 158/14 Sądu Okręgowego w Lublinie, IVK 24/16 Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie i IIK 835/14 Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z/s w Świdniku.

Sąd zważył co następuje:

W realiach niniejszej sprawy zachodziły warunki do wydania wyroku łącznego wobec W. L..

W pierwszej kolejności rozważań w niniejszej sprawie wskazać należy, iż Sąd miał na względzie fakt, iż z dniem 1 lipca 2015 roku weszła w życie ustawa z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy-Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dn. 20 marca 2015r.). Powołaną nowelą przepis art. 85 § 1 kk otrzymał następujące brzmienie: „Jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną”. Zgodnie natomiast z art. 19 cyt. ustawy zmieniającej, przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. art. 85 § 1 kk i następne w nowym brzmieniu nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie wskazanej ustawy, a więc przed dniem 1 lipca 2015 roku, chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie powołanej ustawy. Tym samym co do zasady wykluczone jest stosowanie przepisów w nowym brzmieniu do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem 1 lipca 2015 r., chyba że doszło również do prawomocnego skazania po dniu 1 lipca 2015 r. Sąd Okręgowy podziela przy tym stanowisko kształtujące się w orzecznictwie wypracowanym dotychczas na gruncie cyt. przepisu, iż w stanie prawnym o którym mowa w art. 19 ust. 1 in fine (tj. w razie prawomocnego skazania zarówno przed jak i po 1 lipca 2015 r.), nie dochodzi do wyłączenia stosowania ogólnych zasad intertemporalnych z art. 4 § 1 kk. Funkcją końcowego fragmentu przepisu art. 19 ust.1 noweli jest bowiem jedynie doprecyzowanie (zawężenie) zakresu, w jakim wyłączone jest stosowanie ustawy nowej do kar prawomocnie orzeczonych przed jej wejściem w życie (vide postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 maja 2016 r., II AKz 124/16, OSAW 2016/3/345; wyrok Sądu Apelacyjnego Szczecinie z dnia 24 marca 2016 r., II AKa 27/16, OSASz 2016/2/5-19).

Dla wyrokowania w przedmiotowej sprawie zasadnicze znaczenie ma fakt, iż zarówno wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku w sprawie II K 835/14, wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie IV K 24/16, jak i wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IV K 158/14 zostały wydane po wejściu w życie ww. nowelizacji, tj. odpowiednio w dniu 30 marca 2016 roku, 21 czerwca 2016 roku oraz 25 listopada 2016 roku (wyroki – k. 76-81,103-104v, 116-117). W tej sytuacji należało na podstawie art. 4 § 1 kk rozstrzygnąć, czy stosować przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r.

Zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. przesłanką do wydania wyroku łącznego w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów jest spełnienie warunków określonych w art. 85 § 1 i 2 k.k., a więc popełnienie przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw i wymierzenie za nie kar tego samego rodzaju albo innych podlegających łączeniu.

Podstawą wymierzenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w zdaniu poprzedzającym.

Wspomniana wyżej nowelizacja Kodeksu karnego, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r. wprowadziła zupełnie nowe regulacje dotyczące wymiaru kary łącznej. Podstawą kary łącznej obecnie mogą być jedynie kary podlegające wykonaniu. Jednocześnie ustawodawca uchylił obowiązujący do dnia 30 czerwca 2015 r. art. 92 k.k., zgodnie z którym w poprzednio obowiązującym stanie prawnym wydaniu wyroku łącznego nie stało na przeszkodzie to, że poszczególne kary wymierzone za należące do ciągu przestępstw lub zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo w części wykonane. Oznacza to, iż na gruncie obowiązujących obecnie przepisów kary wykonane w całości, jak też takie, z których odbycia skazany został warunkowo zwolniony, a zwolnienia tego nie odwołano w okresie próby – jako niepodlegające wykonaniu – nie mogą stać się podstawą orzeczenia kary łącznej.

Analiza wykonania kar pozbawienia wolności wymierzonych W. L. i ujętych w aktualnej karcie karnej wskazanymi wyrokami nie pozostawia wątpliwości, iż kary te spełniają zawartą w art. 85 kk w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. przesłankę do objęcia węzłem kary łącznej. Kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w pkt 16, 17 i 18 nie zostały jeszcze wykonane, a zatem mogą zostać objęte węzłem kary łącznej.

Z kolei art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. stanowił, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Z porównania dat wydania wszystkich ww. wyroków jednostkowych oraz dat popełnienia przestępstw nimi przypisanych wynika, że wobec skazanego W. L. został już dwukrotnie wydany wyrok łączny w sprawach Sądu Rejonowego w Lublinie : sygn. akt IV K 217/99 oraz IV K 300/09. Wyroki te łączyły wobec skazanego przestępstwa pozostające w zbiegu realnym.

Analiza kolejnych skazań i dat popełnionych przestępstw wskazuje, iż brak jest podstaw do rozwiązania orzeczonych uprzednio kar łącznych, wobec braku przesłanek do połączenia skazań nimi objętych z kolejno zapadłymi wyrokami wobec W. L..

Reasumując powyższe rozważania stwierdzić zatem należało, iż w zaistniałym stanie prawnym względniejsze dla W. L. będzie zastosowanie art. 85 § 1 kk w aktualnie obowiązującym brzmieniu. Przepis ten umożliwia bowiem objęcie węzłem kary łącznej trzech wyroków zapadłych wobec skazanego po dniu 1 lipca 2015 roku, za które wymierzono mu kary pozbawienia wolności, które nie zostały jeszcze wykonane.

Określając wymiar kary łącznej pozbawienia wolności wobec W. L. w niniejszej sprawie, Sąd brał pod uwagę treść art. 86 § 1 kk, zgodnie z którym sąd orzeka karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy nie przekraczającej jednak 20 lat pozbawienia wolności. Sąd kierował się także treścią art. 85a kk i miał na uwadze cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, która kara winna osiągnąć w stosunku do skazanego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wzięto także pod uwagę, iż stopień winy i społecznej szkodliwości czynów nie mogą być okolicznościami rzutującymi na wymiar kary łącznej. Zostały one bowiem zbadane i ocenione na etapie orzeczeń jednostkowych i miały wpływ na wysokość poszczególnych kar. Sąd natomiast wydając wyrok łączny kierował się dyrektywą prewencji indywidualnej i generalnej. Właściwie ukształtowana kara łączna winna bowiem oddziaływać wychowawczo na sprawcę przestępstwa i chronić społeczeństwo przed niebezpieczeństwem ponownego ataku na dobra chronione prawem. Kara ma na celu również kształtowanie świadomości prawnej w społeczeństwie. W orzecznictwie podkreśla się, iż sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważania tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach, lecz winien rozważyć związek przedmiotowy i podmiotowy pomiędzy czynami objętymi wyrokami jednostkowymi, jak też okoliczności zaistniałe już po wydaniu poprzednich wyroków (wyrok SN z 25 października 1983 roku, IV KR 213/83, OSNKW 1984/5-6/65; wyrok SN z 15 maja 1990 roku, IV KR 80/90, nie publ. - Lex nr 22064), pod kątem orzeczenia kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji (pochłonięcia kar

jednostkowych przez karę najsurowszą), asperacji (zaostżenia), kumulacji (zsumowania kar jednostkowych), bądź redukcji.

Mając na uwadze cel jaki przyświeca instytucji kary łącznej, którym jest zapewnienie racjonalnego i humanitarnego stosowania kar, mechaniczne ich sumowanie mogłoby prowadzić do nadmiernego i zbyt uciążliwego dla skazanego stosowania represji karnej. Wyrok łączny nie jest bowiem instytucją pomyślaną jako sposób zaostżenia kar. Stąd zdaniem Sądu nie było zasadne zastosowanie wobec W. L. zasady kumulacji, która winna być stosowana wyjątkowo w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

Z drugiej strony nie sposób także przyjąć za zasadne zastosowanie wobec skazanego zasady pełnej absorpcji o jaką wnosił obrońca W. L. i sam skazany. Kara łączna nie może być bowiem traktowana jako narzędzie łagodzenia kar. Nie można przyjąć, aby popełnienie więcej niż jednego przestępstwa było okolicznością łagodzącą i mogło stanowić jakąkolwiek premię dla skazanego. Sąd podziela przy tym stanowisko wyrażone przez judykaturę, że zasadę pełnej absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej zupełnie wyjątkowo, gdy związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 lutego 2014, sygn. akt: II AKa 12/14, LEX nr 1437860).

Skazany w połączonych mu wyrokach jednostkowych został skazany za różne przestępstwa, skierowane przeciwko różnym rodzajowo dobrom prawnie chronionym. Jego czyny pozostawały bez związku podmiotowego w zakresie osób pokrzywdzonych popełnieniem tych przestępstw. Wręcz przeciwnie – zostały one popełnione na szkodę różnych podmiotów. Zwrócić również uwagę należy na wielość przestępstw i fakt, iż zostały one popełnione na przestrzeni dość znacznego czasu.

Wpływ na wymiar orzeczonej kary łącznej miało także zachowanie skazanego w warunkach zakładu karnego. Jak wynika z opinii jego aktualne zachowanie nie budzi zastrzeżeń i należy obecnie ocenić je jako poprawne. Skazany otrzymał jeden wniosek nagrodowy i raz był karany dyscyplinarnie. Relacje z współosadzonymi układu zgodnie, nie jest uczestnikiem podkultury więziennej. Nie stwarza problemów wychowawczych, choć wobec przełożonych jego zachowanie jest zmienne. Skazany bezkrytycznie odnosi się jednak do popełnionych przestępstw. W jednostce penitencjarnej jest zatrudniony nieodpłatnie i z powierzonych zadań wywiązuje się należycie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał, iż karą adekwatną za przestępstwa przypisane W. L. wyrokami z pkt 16, 17 i 18 będzie kara łączna w wymiarze 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a tym samym częściowo zredukowano sumę kar jednostkowych, kierując się zasadą redukcji. Wymiar kary łącznej w tym wypadku mógł się kształtować od 4 lat i 6 miesięcy (najsurowsza z kar jednostkowych) do 7 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych).

Sąd stanął na stanowisku, iż dla pozytywnego zakończenia resocjalizacji skazanego konieczna jest jego dalsza izolacja w wymiarze wynikającym z niniejszego rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze wszystkie wyżej przytoczone okoliczności i argumenty stwierdzić należy, że wymierzona W. L. kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat i 6 miesięcy spełni swe funkcje w zakresie dyrektyw prewencji indywidualnej i będzie wystarczająco oddziaływała wychowawczo na sprawcę przestępstw. Kara ta stanowić będzie bowiem wystarczającą dolegliwość dla skazanego celem uświadomienia mu karygodności czynów, których się dopuścił i zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa. Spełni także swoją rolę w zakresie prewencji generalnej i uchroni obywateli przed niebezpieczeństwem ponownego ataku skierowanego na dobra chronione prawem.

Na mocy art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej Sąd zaliczył skazanemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w związku z zatrzymaniem i tymczasowym aresztowaniem w sprawach połączonych (pkt 17 i 18) od dnia 18 maja 2014 roku do dnia 27 sierpnia 2014 roku, od dnia 21 września 2014 roku do dnia 14 maja 2015 roku i od dnia 6 sierpnia 2015 roku do dnia 8 kwietnia 2016 roku oraz w związku z odbywaniem kary w sprawie II K 835/14 - od dnia 3 grudnia 2016 roku do dnia 29 września 2017 roku tj. do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie.

Wobec braku podstaw do połączenia wskazanych wyżej wyroków w pozostałej części (z pkt 16 i 17), podlegają one odrębnemu wykonaniu.

Mając na względzie wynik rozważań poczynionych na wstępie odnośnie niepodlegających wykonaniu kar orzeczonych wobec skazanego wyrokami opisanymi powyżej w pkt 1-1, które nie mogły stać się podstawą wymierzenia kary łącznej w niniejszej sprawie, Sąd umorzył postępowania w tym zakresie w oparciu o przepis art. 572 kpk.

Na podstawie § 4 ust. 1, 2 i 3, § 17 ust. 5 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r. poz. 1801) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. L. świadczącego z urzędu pomoc prawną na rzecz skazanego stosowne wynagrodzenie wg obowiązującej stawki tj. kwotę 206,64 zł (dwustu sześciu złotych i sześćdziesięciu czterech groszy), na którą składają się opłaty za postępowanie przed sądem rejonowym oraz postępowanie przed sądem okręgowym jako I instancją (kolejny termin rozprawy) podwyższone o należny podatek Vat

Uznając, że uiszczenie przez W. L. wydatków związanych z wydaniem wyroku łącznego byłoby dla niego zbyt uciążliwe w świetle jego sytuacji majątkowej, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od ich ponoszenia, obciążając nimi Skarb Państwa.

Z przytoczonych wyżej względów, na podstawie powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji.